

Suchoj Su-7BM

Samolot myśliwsko-bombowy Suchoj Su-7BM

Suchoj Su-7BM

Historia konstrukcji

W drugiej połowie lat 50. doszło do zmiany poglądów na sposób prowadzenia przyszłej wojny. Miał na to wpływ rozwój broni jądrowej. Dzięki postępowi w nauce można było produkować broń jądrową różnej mocy, o małej masie oraz wymiarach. Dawało to wojskowym możliwość zastosowania jej na polu bitwy nawet w celach taktycznych. Do tego był jednak potrzebny odpowiedni samolot bojowy, który dzięki swojej szybkości mógłby pokonać obronę przeciwlotniczą przeciwnika i zaatakować cel bronią jądrową, potrafiący również, dzięki silnemu uzbrojeniu konwencjonalnemu, atakować cele naziemne i powietrzne. Jego opracowanie zlecono Biuru Doświadczalno-Konstrukcyjnemu (OKB-1) Pawła Suchoja w roku 1958. Znaczne rezerwy w konstrukcji myśliwca frontowego Su-7 pozwoliły na potraktowanie go jako konstrukcji bazowej dla nowego samolotu myśliwsko-bombowego. Su-7 powstał w wyniku uchwały Rady Ministrów ZSRR z lipca 1953 roku, zlecającej opracowanie

nowego myśliwca frontowego o prędkości naddźwiękowej. Jego konkurentem był MiG-21. Su-7 okazał się jednak, pomimo wielu zalet, samolotem kłopotliwym w eksploatacji na skutek wielu problemów technicznych i awarii. Pod koniec lat 50. wojskowi uznali za bardziej perspektywiczny i im przydatny myśliwiec MiG-21.

Nowemu samolotowi myśliwsko-bombowemu przydzielono nazwę Su-7B (S-22). Oblatano go w kwietniu 1959 roku. W drugiej połowie 1960 roku rozpoczęto przygotowania do produkcji seryjnej w zakładach w Komsomolsku nad Amurem. W styczniu 1961 roku Su-7B został oficjalnie przyjęty na uzbrojenie radzieckiego lotnictwa wojskowego. Cały czas w ciągu realizacji produkcji seryjnej samolot był udoskonalany, a powodem tego były nieustanne problemy techniczne występujące w czasie jego eksploatacji. W skład uzbrojenia weszły 2 działka kal. 30 mm umieszczone u nasady skrzydeł, po obu stronach kadłuba oraz bomby i różne rodzaje rakiet niekierowanych o łącznej masie 2000-kg na 4 punktach podwieszeń (2 pod kadłubem i 2 pod skrzydłami). Można też było podwiesić pod kadłubem bombę jądrową, dla której opracowano dwie specjalne metody zrzutu. W stożku wlotowym umieszczono radiodalmierz sprzężony z celownikiem optycznym w kabinie pilota. W styczniu 1961 roku konstruktorzy Suchoja dostali polecenie zwiększenia zasięgu lotu, można to było osiągnąć tylko przez zwiększenie ilości zabieranego paliwa. W latach 1961–62 przeprowadzono próby nowych przyrządów i wyposażenia radiowego (nawigacja i łączność). Wprowadzono też pomysły systemu zabezpieczenia chwytu powietrza przed zassaniem zanieczyszczeń do silnika,

stosując wydmuchiwany wlot pod czołowy strumień (kurtynę) powietrza. Wprowadzono zmiany w podwoziu samolotu, dodając hamowane koło przednie. Dodatkowy zapas paliwa znalazł miejsce w zbiornikach skrzydłowych i dodatkowych (odrzuconych), które można było zabrać na wysięgnikach pod kadłubem i skrzydłami w zależności od wariantu uzbrojenia. Zastosowano też zmodernizowany silnik.

Silnik AL-7F – Muzeum Polskiego Lotnictwa

Te wszystkie zmiany zostały zastosowane na nowym samolocie Su-7BM (S-22M), którego produkcję rozpoczęto pod koniec 1962 roku. W 1963 roku pierwsze pułki lotnictwa radzieckiego otrzymały go na uzbrojenie. W 1964 Polska zakupiła 6 samolotów jako nosicieli broni jądrowej Su-7BM. Był to początek realizacji nowych planów Układów Warszawskiego, których celem miało być wzmocnienie sił ofensywnych na wypadek wojny. Su-7 były eksploatowane w polskim lotnictwie wojskowym do 1990 roku.

Suchoj Su-7BM – Kraków, Muzeum Lotnictwa Polskiego

Podstawowe dane taktyczno-techniczne

Rozpiętość: 9,30 m

Długość: 16,6 m (bez odbiornika ciśnień powietrza)

Masa startowa: 11 730 kg

Maksymalna prędkość: 2150 km/h

Pułap operacyjny: do 18 500 m

Zasięg maksymalny: 1450 km

Uzbrojenie: 2 działka NR-30 kal. 30 mm, 2000 kg uzbrojenia podwieszanego (bomby, wyrzutnie rakiet niekierowanych)

Silnik: turbodrzutowy AL-7F1-150 o ciągu (z dopalaniem) 9600

kG

Autor – Dawid Kałka

Bibliografia

1. Muzeum Lotnictwa Polskiego – Kraków
2. Lubuskie Muzeum Wojskowe – Drzonów
3. Muzeum Wojska Polskiego – Warszawa